

06/02/2026

Οικουμενικός Πατριάρχης από Χάλκη: «Εγγίζει η ώρα που θα ανοίξουν οι πύλες της Σχολής - Η Μεγάλη Εκκλησία αναμένει την επιστροφή των τέκνων της»

[Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Σε πανηγυρική ατμόσφαιρα το [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) τίμησε, σήμερα, Παρασκευή, 6 Φεβρουαρίου 2026, τη μνήμη του Ιερού Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως και ανιδρυτού της Μονής Αγίας Τριάδος [Χάλκης](#), όπου στεγάζεται και η ιστορική Θεολογική Σχολή.

Ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος χοροστάτησε κατά την Θεία Λειτουργία, συμπροσευχομένων των Αρχιερέων Σεβασμιωτάτων Γέροντος Δέρκων κ. Αποστόλου, Γέροντος Πριγκηποννήσων κ. Δημητρίου, Ανθηδώνος κ. Νεκταρίου, Επιτρόπου του Παναγίου Τάφου στην Πόλη, Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνατίου, Κυδωνιών κ. Αθηναγόρα, Σηλυβρίας κ. Μαξίμου, Σαράντα Εκκλησιών κ. Ανδρέα, και Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού, και του Θεοφιλ. Αραβισού κ. Κασσιανού.

Εκκλησιάστηκαν, επίσης, κληρικοί και μοναχοί, Άρχοντες Οφφικιάλιοι του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ο Αντιπρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων κ. Γεώργιος Γεωργαντάς, και πιστοί από τα Πριγκηπόννησα, την Πόλη και το εξωτερικό. Παρέστη δε ο Δήμαρχος Πριγκηποννήσων (Adalar) κ. Ali Ercan Akrolat, με συνεργάτες του.

Παρακολουθήστε σε επανάληψη την Θεία Λειτουργία και την Πατριαρχική χοροστασία στην Χάλκη για την εορτή του Αγίου Φωτίου:

Ο Παναγιώτατος, στην ομιλία του μετά την απόλυση, αναφέρθηκε στην πρωτοβουλία του προκατόχου του αιιδίμου Πατριάρχη Γερμανού του Δ' να ιδρύσει και να στεγάσει την Θεολογική Σχολή στην αρχαία Ιερά Μονή Αγίας Τριάδος Χάλκης. Παράλληλα εξέφρασε για ακόμη μια φορά την αισιοδοξία του για την επαναλειτουργία της Σχολής.

“Από του 1844 μέχρι του οδυνηρού έτους 1971, η Σχολή ελειτούργει κανονικώς και αγλαοκάρπως, προσφέρουσα εις τον Οικουμενικόν Θρόνον, εις την καθ’ όλου Ορθοδοξίαν και εις την χριστιανικήν οικουμένην πλήθος αποφοίτων, οι οποίοι, ως Πατριάρχαι και Αρχιεπίσκοποι, ως Ιεράρχαι, ως κληρικοί και ως θεράποντες της Ιεράς Επιστήμης, υπηρέτησαν θυσιαστικώς τον λαόν του Θεού, καταθέτοντες την καλήν μαρτυρίαν πίστεως, αγάπης και ελπίδος, με ακλόνητον αφοσίωσιν εις την παράδοσιν της Εκκλησίας και βαθυτάτην ευαισθησίαν διά τον άνθρωπον και τας περιπετείας της ελευθερίας του.

Η ημετέρα Μετριότης, ως και αι ψυχαί πάντων των ομογαλάκτων Χαλκιτών, πληρούνται σήμερον βαθείας συγκινήσεως εκ της ενθυμήσεως των ετών της μαθητείας ημών ενταύθα. Πληρούνται, όμως, και ελπίδος, ότι εγγίζει η ώρα που θα ανοίξουν και πάλιν αι πύλαι της Σχολής και ο κώδων θα καλέση τους νέους ιεροσπουδαστάς εις την μελέτην της Θεολογίας. Η αισιοδοξία μας δε αυτή συνδυάζεται με την αναμενομένην ολοκλήρωσιν, εντός του τρέχοντος έτους, των

εργασιών αποκατάστασης και αναβαθμίσεως των κτηριακών υποδομών της Σχολής, ευγενεί χορηγία του συγχρόνου Παύλου Σκυλίτση Στεφάνοβικ, του Εντιμολογιωτάτου Άρχοντος Εξάρχου της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας κυρίου Αθανασίου Μαρτίνου, του Οικουμενικού Μεγάλου Ευεργέτου, και της εριτίμου συζύγου του”, ανέφερε.

Όπως είπε, η Ιερά Θεολογική Σχολή της Χάλκης “αποτελεί σύμβολον του αρρήκτου συνδέσμου μεταξύ Εκκλησίας και Παιδείας”, και σε άλλο σημείο ο Οικουμενικός Πατριάρχης επεσήμανε:

“Η Σχολή μας, καθ’ όλην την μακροχρόνιον λειτουργίαν της, υπήρξε φορέας του πνεύματος του Φαναρίου και είναι αυτονόητον ότι υπό την προσδοκωμένην νέαν αυτής μορφήν, αυτό θα συνεχίση να ενσαρκώνη. Εκφραστής αυτού του πνεύματος, υπόδειγμα και σύμβολον Ορθοδόξου εκκλησιαστικού φρονήματος, πιστότητος εις την παράδοσιν της Εκκλησίας, λογιωσύνης και λιπαράς παιδείας υπήρξεν ο Μέγας Φώτιος, ο οποίος, με την πολυδιάστατον παρουσίαν και δράσιν του, και εις το πεδión της πολιτικής και του πολιτισμού, επέδρασε καθοριστικώς και έθεσε την σφραγίδα του εις την εποχήν του και εις την πορείαν της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, εις την αναγέννησιν και άνθησιν των γραμμάτων, αλλά κυρίως, διά της πνευματικής του παρουσίας, της θυσιαστικής ποιμαντορίας του, της συνοδικής του συνειδήσεως, της ιεραποστολικής του δράσεως και της αγρυπνούσης μερίμνης του διά την περιχαράκωσιν της δογματικής διδασκαλίας

της Εκκλησίας, εις την δόμησιν της ιδιοπροσωπίας της Ορθοδοξίας. Δεν είναι τυχαίον ότι ο πολυτάλαντος Πατριάρχης Φώτιος κατατάσσεται μεταξύ των κορυφαίων μορφών του Βυζαντινού Ελληνισμού και της Ορθοδόξου Εκκλησίας.”

Αφού αναφέρθηκε στην προσφορά του Αγίου Φωτίου στην Εκκλησία και στα ελληνικά γράμματα, ο Παναγιώτατος υπενθύμισε:

“Ο γενναιόφρων και χαρισματικός ούτος εκκλησιαστικός ανήρ έτρεφε μέγαν σεβασμόν προς την Υπεραγίαν Θεοτόκον. Λόγω, μάλιστα, των πολλών αναφορών προς την Παναγίαν εις τας Ομιλίας του, υπήρξαν ερευνηταί, οι οποίοι υπεστήριξαν ότι ο Ακάθιστος Ύμνος, ο οποίος, συμφώνως προς την παράδοσιν, εψάλη «ορθοστάδην» κατά την πολιορκίαν της Βασιλευούσης υπό των Αβάρων κατά το έτος 626 -εφέτος εορτάζομεν την επέτειον συμπληρώσεως 1400 ετών από το ιστορικόν αυτό γεγονός- είναι έργον μεταγενέστερον, προερχόμενον εκ της γραφίδος του Πατριάρχου Φωτίου.

Ως γνωστόν, ο Μέγας Φώτιος αντιμετώπισε, κατά την πρώτην πατριαρχείαν του, μίαν παρόμοιον κατάστασιν, ότε «υπέσκηψεν υπερβόρειος και φοβερός κεραυνός» τη Βασιλίδι των Πόλεων. Ενώ ο Αυτοκράτωρ και ο στρατός ευρίσκοντο μακράν διά την απόκρουσιν άλλης βιαίας επιδρομής, η «βαρβαρική και πυκνή θάλασσα» του λαού των Ρως εξεχύθη αιφνιδίως κατά της Πόλεως. Ο ιερός Φώτιος, όμως, ως ο ποιμήν ο καλός, ο οποίος «την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων» (Ιωάν. ι', 11), δεν έμεινεν άπραγος. Εκάλεσεν αμέσως εις επαγρύπνησιν: κηρία άπτονται,

λιτανείαι εκκινούν, παρακλήσεις και δεήσεις αναπέμπονται, το άρωμα του θυμιάματος και ο ήχος των ψαλμών πλημμυρίζουν τας πλακοστρώτους οδούς. Και ο ηρωικός Πατριάρχης, με βλέμμα στερρόν και όψιν λαμπράν, αγέρωχος, μεγαλοπρεπής, επωμίζεται κατά την στιγμήν εκείνην το ωμόφορον του ιστορικού χρέους. Αποφασιστικώς και με απόλυτον πίστιν απευθύνεται προς τον έντρομον λαόν της Πόλεως: «Στήσατε τον κλαυθμόν, παύσασθε! Εγώ υμίν εγγυώμαι την σωτηριάν, αν αυτοί βεβαίως συντηρήσητε τας ομολογίας· εγώ την των δυσχερών απαλλαγήν, αν υμείς πάγιον την επιστροφήν· εγώ την υποχώρησιν των εχθρών, αν την αναχώρησιν υμείς των παθών». «Το λοιπόν, αγαπητοί», φωνεί ο Ιερός Πατήρ, «προς την Μητέρα του Λόγου την μόνην ημών ελπίδα και καταφυγήν, καιρός εφέστηκε προσδραμείν. Ταύτη βοήσωμεν ποτνιώμενοι· Σώσον Πόλιν σην, ως οίδας, ω Δέσποινα». Και η υπέρμαχος Στρατηγός, ταίς πρεσβείαις της προς τον Υιόν της και Θεόν ημών, έσπευσε να σώση τα τεκνία και την Πόλιν της: «και νηνεμίας ούσης, ευθύς ανέμων επιφορά, και της θαλάσσης ηρεμούσης, κυμάτων επαναστάσεις αλεπάλληλοι εγεγόνησαν» και ο κίνδυνος των Ρως απεμακρύνθη.

Ο διεισδυτικός πνευματικός οφθαλμός του Φωτίου, όμως, δεν αντιμετώπισε τον λαόν αυτόν ως μόνιμον απειλήν. Διείδε εις αυτούς γεώργιον νέον και επέβαλεν ευθύς τας χείρας επί το άροτρον της ιεραποστολής και, ως απέστειλε Κύριλλον και Μεθόδιον εις την Μοραβίαν, εφρόντισε να φθάση και εις την χώραν των Ρως το Ευάγγελον Κυριακόν μήνυμα, προετοιμάζων ούτω το έδαφος διά την μετά ένα περίπου αιώνα επικράτησιν του Χριστιανισμού εις την περιοχήν.

Αυτή είναι η μαρτυρία του Φωτίου! Αυτή η διαχρονική μαρτυρία του Οικουμενικού Πατριαρχείου! Εις την πολιορκίαν, απαντά με αγάπην· εις το σκότος με φως Χριστού. Εις τον πόλεμον δεν αντιτάσσει εξουσίαν, αλλά Σταυρόν. «Αύτη εστίν η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών» (Α΄ Ιωάν. ε΄, 4), η «δι' αγάπης ενεργουμένη» (Γαλ. ε΄, 6)."

Στη συνέχεια ο Οικουμενικός Πατριάρχης αναφέρθηκε στη σημερινή κατάσταση στον κόσμο.

“Και σήμερα, που η κλαγγή των όπλων ηχεί εις πολλά σημεία του πλανήτου και, μικρόν κατά μικρόν, ο σύγχρονος κόσμος βυθίζεται εις την σκιάν του φόβου και της αβεβαιότητας, η Μεγάλη Εκκλησία, λελουσμένη εις το φως της σεσαρκωμένης αγάπης, ίσταται αγέρωχος, ως και κατά την εποχήν του Αγίου Φωτίου. Ο παγερός αήρ του βορρά, που βιαίως φυσά και πάλιν, συρίζων βουάς μητρομάχους, δεν δύναται να σβήση την θέρμην της καρδιάς της. Αναμένει στοργικώς και υπομονητικώς την επιστροφήν των τέκνων της, τα οποία εκίνησαν την πτέρναν κατ’ αυτής, με τας αγκάλας ανοικτάς, ως ο εύσπλαχνος πατήρ της παραβολής, ή μάλλον ως ο ίδιος ο Κύριος επί του Σταυρού. Συνεσταυρωμένη και αυτή μετ’ Αυτού, δίδει έκαστον μέλος της εις το μαρτύριον χάριν των τέκνων της. Και παρά τας ιαχάς των αγνωμόνων τέκνων, παρά τας ψευδοκατηγορίας ότι «δαιμόνιον έχει και μαίνεται» (Ιωάν. ι´, 20), δεν εγκαταλείπει τον Σταυρόν. Τούτο το διαχρονικόν μήνυμα του Οικουμενικού Πατριαρχείου: Δεν πτοούμεθα! Συνεχίζομεν ακλόνητοι επί του Σταυρού· εις τας επάλξεις, όπου η θεία Πρόνοια μας έταξε, διά να υπερασπιζώμεθα τα όσια και τα ιερά της πίστεως. Και η Υπεραγία Θεοτόκος πάντοτε σκέπη και προστάτις εις κάθε κίνδυνον και επιβουλήν!”, τόνισε.

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του, ο Παναγιώτατος εξέφρασε την Πατριαρχική ευαρέσκειά του προς τον Πρόεδρο και τα μέλη της Εφορείας της Ιεράς Μονής Αγίας Τριάδος Χάλκης, καθώς και προς τον Ηγούμενο αυτής και την περί αυτόν

Μοναστική Αδελφότητα και τους λαϊκούς συνεργάτες του για το έργο που επιτελούν. Επίσης, συνεχάρη τον καλλιτέχνη κ. Ιωάννη Μαστερόπουλο, για την ολοκλήρωση του ψηφιδωτού της Παναγίας Παυσολύπης στο Ιερό Βήμα του Καθολικού.

Προηγουμένως, τον Παναγιώτατο προσφώνησαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γέρων Δέρκων κ. Απόστολος, Πρόεδρος της Εφορείας της Ιεράς Μονής, πλαισιούμενος από τα μέλη αυτής Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Σηλυβρίας κ. Μάξιμο και Σαράντα Εκκλησιών κ. Ανδρέα, και ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Αραβισσού κ. Κασσιανός, Ηγούμενος της Μονής.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ: ΘΕΜΑ: Ο Άγιος Φώτιος και η Θεολογική Σχολή της Χάλκης](#)

(Φωτογραφίες: Νίκος Παπαχρήστου)